

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **V. A.**

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2025, č. j. OAM-25381-17/ZM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný takto rozhodl podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 6. 8. 2025 domáhal přezkoumání uvedeného rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Argumentace účastníků

3. **Žalobce** předně namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nezjistil dostatečně skutkový stav. Současně udělal chybu ve jménu žalobce (namísto V. uvedl V.). Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Okresního soudu v Trutnově ze dne 23. 4. 2025, č. j. 2 T 52/2024-94. Okresní soud tímto rozhodnutím podmíněně upustil od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel uloženého žalobci trestním příkazem téhož soudu. Žalobce tak vede, i přes jedno vybočení, řádný život. Zároveň již uhradil peněžitý trest a lze tak na něj hledět, jako by se žádné trestné činnosti nedopustil. Společenská škodlivost trestného činu již zanikla. Žalobce také namítl, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil dopad rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života. Na území ČR žije jeho syn, se kterým se stýká a finančně mu pomáhá. Stejně tak pomáhá své rodině na Ukrajině, která je postižena válečným konfliktem.
4. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, a tak byl naplněn základní zákoný předpoklad pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný hodnotil i závažnost žalobcova jednání. Žalobce řídil motorové vozidlo ve stavu silné opilosti, navíc způsobil dopravní nehodu a poškodil cizí majetek. Žalobce tak významně ohrozil zdraví, život a majetek dalších osob. Skutečnost, že okresní soud usnesením č. j. 2 T 52/2024-94 podmíněně upustil od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, nic nemění na tom, že se žalobce v nedávné době dopustil úmyslného trestného činu.
5. K žalobcem namítanému zásahu do jeho rodinného života žalovaný uvedl, že dle cizineckého informačního systému se na území ČR nachází syn žalobce. Ten ovšem bydlí na jiné adrese než žalobce (konkrétně XXX, XXX), na území pobývá na základě dočasné ochrany, a je tak nezávislý na svém otci. Žádní jiní příbuzní žalobce se na území ČR nenacházejí. Samotný žalobce zde pobývá relativně krátce, od května 2019. Nevlastní zde ale žádnou nemovitost, není ani nijak společensky či kulturně angažovaný. Nedokládá ani žádné širší vazby na ostatní obyvatele ČR, tj. že by zde měl přátele či další příbuzné. Jeho integrace do společnosti tak nebyla příliš úspěšná. Žalovaný tedy nevidí žádnou újmu, kterou by způsobila jeho nepřítomnost na území ČR.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s § 51 s. ř. s.
7. Žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na základě § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z citovaných ustanovení vyplývá, že žalovaný zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodu pravomocného odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu. Důvod pro zrušení zaměstnanecké karty je zároveň důvodem pro neprodloužení její platnosti.
8. Žalobce byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Trutnově ze dne 19. 4. 2024, č. j. 2 T 42/2024-73, za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Tento přečin spáchal tím, že dne 16. 3. 2024 řídil na silnici II. třídy v Trutnově – Babí motorové vozidlo po předchozím

požití alkoholických nápojů. Při průjezdu mírné pravotočivé zatáčky vlivem podnapilosti vjel mimo pozemní komunikaci, havaroval nárazem do dvou směrových sloupů, čímž způsobil škodu ve výši 15 152 Kč. Dále narazil do betonové propusti silničního příkopu a do plastové nádoby na komunální odpad, čímž způsobil škodu ve výši nejméně 2 000 Kč. Zároveň způsobil škodu ve výši nejméně 25 000 Kč poškozením vozidla. Dechovými zkouškami provedenými na místě dopravní nehody bylo v jeho dechu naměřeno 2,46 ‰ a 2,37 ‰ alkoholu. Okresní soud odsoudil žalobce k peněžitému trestu v částce 45 000 Kč a uložil mu trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let.

9. Trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky je úmyslným trestným činem. Soud tak souhlasí s žalovaným, že byly splněny podmínky ke zrušení platnosti víza nad 90 dnů stanovené v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, potažmo pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty stanovené v § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 téhož zákona.
10. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit žalobcem namítané skutečnosti, že již uhradil peněžitý trest a že okresní soud usnesením ze dne 23. 4. 2025, č. j. 2 T 52/2024-94, podmíněně upustil od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel (s odůvodněním, že z vyžádaných zpráv nezjistil žádné negativní poznatky a státní zástupce vyslovil souhlas s podmíněným upuštěním od výkonu zbytku tohoto trestu). Okresní soud daným usnesením současně stanovil žalobci zkušební dobu na 1 rok a 1 měsíc. Podstatné pro nyní posuzovanou věc je, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zahlazeno.
11. Důvodná není ani námitka, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 cit. ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
13. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nicméně není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Česká republika je totiž smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy, která má přednost před zákonem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, a ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Judikatura správních soudů proto dovodila, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat rovněž

v případě zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020-36).

14. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ale není nutné výslovně hodnotit všechna uvedená kritéria, postačí zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).
15. Zároveň je nutné zdůraznit, že míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Přitom platí, že správní orgán má sice povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že by byl povinen při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince z vlastní iniciativy pátrat po informacích o jeho soukromém a rodinném životě, které by případně mohly převážet nad důvodem pro neudělení (zrušení) pobytového oprávnění. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, podle nějž *„břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění - je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (pokud by šlo například o informace týkající se zdravotního stavu žadatele a příslušníků jeho rodiny), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Jinak řečeno, je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážet nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu.“*
16. V nyní posuzované věci žalobce v průběhu správního řízení neupozornil žalovaného na žádné specifické důvody týkající se jeho soukromého a rodinného života, které by měl správní orgán při svém rozhodování vzít v potaz. Žalovaný se i tak zabýval alespoň těmi skutečnostmi, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti. Z cizineckého informačního systému žalovaný zjistil, že na území ČR žije syn žalobce, S. A., narozený dne XXX. Žalovaný nicméně konstatoval, že mu není známo, že by byl S. A. na žalobci nějak závislý (či naopak žalobce na svém synovi). Syn žalobce pobývá v ČR na základě dočasné ochrany. Žalobce a jeho syn jsou hlášeni k pobytu na různých adresách. Žalovaný tak dovodil, že dojde k jistému zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce, pokud nesplní

podmínky pro udělení jiného pobytového titulu a nebude moci žít na stejném území jako jeho syn. Žalovaný ovšem dodal, že vzhledem k současné situaci na Ukrajině ČR uděluje ukrajinským občanům dlouhodobá víza za účelem strpění pobytu na území (pokud nesplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany). Tím se značně omezuje dopad daného rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry žalobce.

17. Žalovaný dále uvedl, že žalobce pobýval v ČR výrazně menší část svého života, měl by tak být schopen se případně opět integrovat v prostředí svého domovského státu. Žalobce je v produktivním věku a jeho zdravotní stav je dobrý. Na území ČR nevlastní nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní starost. Podle žalovaného se žalobce zároveň dopustil nezákonné činnosti, která není nijak bagatelní. Závažnost jeho protiprávního jednání (řízení pod vlivem alkoholu) zvyšuje i to, že žalobce na území ČR pracoval a opět pracuje jako profesionální řidič.
18. Žalovaný z uvedených důvodů uzavřel, že jeho rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého či rodinného života žalobce.
19. Krajský soud se s hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Žalobce se úmyslně dopustil závažného protiprávního jednání, kterým mohl ohrozit život nebo zdraví jiných osob, neboť řídil osobní motorové vozidlo v silně podnapilém stavu. Rodinné či soukromé vazby žalobce na území ČR přitom nejsou natolik intenzivní, aby mohly tuto skutečnost vyvážit. Žalobce poukázal (a to navíc až v žalobě) v podstatě pouze na to, že v ČR žije také jeho syn. Ten je však již zletilý a na žalobci patrně do značné míry nezávislý (například je hlášen k pobytu na odlišné adrese a pobývá v ČR na odlišný pobytový titul než žalobce). Žalobce k tomu v žalobě pouze nekonkrétně uvedl, že se se svým synem stýká a finančně mu vypomáhá. Nijak však nespecifikoval, jak často se se synem stýká, jak moc mu finančně vypomáhá atd. Na žádné další soukromé či rodinné vazby v ČR žalobce nepoukázal ani v žalobě. Uvedl již jen pouze, že pomáhá také své rodině na Ukrajině, což ale není relevantní pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
20. Dále lze uvést, že žalobce pobývá v ČR od roku 2019, za tuto dobu nemohl zcela pozbyť vazby k zemi svého původu. Ostatně žalobce ani neuvádí žádné skutečnosti, které by mu bránily v návratu na Ukrajinu. Žalobce je v produktivním věku a nemá žádné zdravotní potíže.
21. Krajský soud tedy neshledal, že by samotná skutečnost, že na území ČR žije syn žalobce, zakládala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalobce zároveň neuvedl žádné další konkrétní skutečnosti svědčící o možných dopadech napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud proto uzavírá, že při poměřování na pomyslných vahách symbolizujících posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí jednoznačně převažuje veřejný zájem na ochraně společnosti před závažným protiprávním jednáním žalobce nad tíhou dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
22. Podle přesvědčení krajského soudu je toto rozhodnutí rovněž v souladu s rozhodovací praxí správních soudů v obdobných případech (k obdobnému posouzení skutkově srovnatelného případu viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 Azs 97/2023-60).
23. Pro úplnost soud dodává, že neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se srozumitelně a dostatečně podrobně zabýval podstatou věci a řádně vysvětlil,

z jakých důvodů rozhodl o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce ostatně ani nespecifikoval, v čem přesně spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný zároveň dostatečně zjistil skutkový stav. Ani u této námitky není soudu zřejmé, v čem konkrétně spatřuje žalobce pochybení žalovaného. Drobná nepřesnost ve jménu žalobce (Vlodymyr namísto Volodymyra) nemůže sama o sobě založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Soud neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto výrokem I. žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a tak nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. listopadu 2025

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce